

razumeti, da ga ne bi radi videli na Dunaju ob jubilejnih slavnostih cesarja Franca Jožefa. Odnosaji do Črnogore in Bolgarske pa so itak že dolgo napeti. Nasproti Rusiji se je razmerje tudi shujšalo, kajti govori se, da pojde zastopnik Rusije na dopust za nedoločen čas. Taki dopusti so navadni, kadar se mislijo diplomatske zveze popolnoma pretrgati.

Cerkvene zadeve.

Nova sv. maša.

Sv. Lovrenc nad Mariborom.

Po dolgih šestih letih obhajali smo pri nas zopet prelepo cerkveno slovesnost, novo sv. mašo, katero je daroval č. g. Ivan Jurko dne 7. t. m. Cerkevna svečanost se je pričela ob 1/2 10. uri s slavnostnim sprevedom iz župnišča v farno cerkev sv. Lovrenca, kjer se je takoj pričela med mnogobrojno asistenco slovesna sv. maša. Pridigo je prevzel velečast. g. kanonik, dr. Ivan Mlakar, ki je po reku: »Zdaj pa ostanejo vera, upanje in ljubezen; te tri, večja izmed teh pa je ljubezen« (1. Rom. 13, 13.) s poljudnimi besedami razložil ljubezen duhovnika do trpečega zemljana, katera ljubezen spremlja človeka od zibe do groba, da, še celo na oni svet.

Med službo božjo pa je pel domači mešani zbor pod spretnim vodstvom gosp. J. Schatz-a Attenhofferjevo mašo z lepimi ulogami. Bodi mu na tem mestu, kakor tudi gč. pevkinjam in gg. pevcem izrečena najprisernejša zahvala.

Po dokončanem cerkvenem opravi smo šli na Brezočnikov dom. Pobožna Brezočnikova hiša je priskrbeli g. novomašniku in vsem gostom prelepo domačo veselico, ki se je pri lepem vremenu prav dobro obnesla. Pri tej priložnosti se je zahvalil g. novomašnik č. g. kanoniku dr. Mlakarju za velike dobrote, katere je prejemal že za gimn. študij, zlasti pa, ko je ležal na smrt bolan; takrat so ga č. g. kanonik skoraj v vsako uro obiskali ter ga tolažili. Sklenil je svoj govor z besedami: »Vam, č. g. kanonik se imam zahvaliti, da še živim in da sem dosegel svoj cilj«. Č. g. kanonik ga zagotavlja potem, da jim je bil g. novomašnik vedno na srcu ravno zato, ker je bil vedno bolan, in da jih sedaj veseli, da je zopet zdrav in krepak.

Ganljiva je bila pesmica, katero je izvrstno deklamovala gđe. Julika Ladinik, prva

družica. V pesmi je naglašala nasproti gosp. primicijantu, naj bode vedno in povsod vnet slovensk duhoven, izročivša mu nazadnje krasen šopek s slovenskimi trakovi.

V ponedeljek je bila slovestna maša v sentkriževski cerkvi. Proti večeru došli so novi gosti iz Maribora, med njimi č. g. učni prefekt, A. Korošec, kateri nas je razveselil z navdušenimi govori. Bili smo ravno najboljše volje, kar nastane pri Tkavčevem posloju blizu Radegunske cerkvice ogenj, ki je upelnil hišo in dvoje gospodarskih poslopij. Gostje so hiteli braniti in to je bila sreča, ker sicer bi zgorelo pri močnem viharju gotovo še več hiš.

Gospodarske stvari.

Poučni shod o sadjereji v Jarenini.

Na povabilo tukajšnega kmečkega bralnega društva je prišel v nedeljo dno 31. julija gosp. potovalni učitelj, Ivan Belé iz Maribora, da bi nas poučeval o sadjereji. In res, prav zanimivo in poljudno je razlagal, kako naj bi ravnali, da bi nam sadjereja prinašala večji dobiček.

Če hočemo imeti čvrsto rodno sadno drevje, mu moramo za hrano skrbeti, moramo mu gnojiti. Na to pa ljudje ali pozabljajo ali pa napačno ravnajo. Gnoj devajo k deblu, kar pa drevesu malo koristi. Drevo se mora gnojiti na koncu korenin, od tod se krepi potem celo drevo. Drevo, ki se mu nič ne gnoji, je slabotno, poganja prav dolge korenine, ki iščejo po zemlji hrane, drevo pa, ki je oskrbljeno s hrano, ima krajše korenine pa toliko bolj čvrsto deblo.

Dober gnoj za sadno drevje je kompost in tekoči gnoj ali gnojnica; slednje ljudje žal premalo cenijo, ker je dostikrat sploh ne porabijo. Pameten sadjerejec zaliva spomladi in poleti drevesne korenine z gnojnico stansano z 2/3 vode, ker sama gnojnica bi bila premočna; drevo potem bujno raste in bo tudi prihodnje leto rodilo.

Govorec o gnojenju je govornik posebno za travnike priporočal umetna gnojila, kakor Tomasovo žlindro in kajnit, ki se dobi v Mariboru v kemiškem poskušališču. Umetna gnojila so žal pri nas v Jarenini skoraj popolnoma neznana.

Kmet naj bi vsak prostor porabil za sadno drevje. Tako delajo na Češkem, kjer imajo travnike večinoma zasajene s sadnim drevjem. Drevesa se sadé v vrstah 30 metrov narazen, drevesa sama naj bodo druga od

drugih 4 metre oddaljena. Zemlja se zrigola in pognoji; vmes se lahko orje in kosi. Tako ima kmet od travnikov lahko dvojen dobiček; taka s sadnim drevjem zarastena polja so tudi bolj v zavetju pred viharji. Pri takih nasadih naj bi se tudi sadjerejec oziral na rano sadje, ki daje denar, ko se ga od nikoder drugod ni mogoče dobiti. Pri slivah se ne smejo presajati izrastki iz korenin, ker vsak poznejši izrastek ima slabši sad, nego sadjerejec naj nabira koščice, katere naj čez zimo shrani v pesku, da ne izgube kalivosti; koščice spomladi posejaj, mladike pa pocepi in imel bo sčasoma veliko lepega zlahtnega sadja. Drevja ne pusti preveč visoko rasti, če ostane bolj pritlikovo, prej rodi in dá prej gospodarju kaj skupiti.

Da sadno drevje dostikrat slabo rodi, so krivi pregosti nasadi in pregoste veje in krone. Tukaj naši kmetje mnogo grešijo. Dokler še je drevje mlado, še shaja, ko pa nekoliko zraste, se vse križa, da je pod drevjem kar tema; seveda se tako gosto drevje med seboj ovira v rasti in razvoju. Skrbeti je za to, da so vrhovi ali krone svetle; zato treba pregoste veje, posebno take, ki se križajo in pa suhe veje izrezati; to se lahko še sedaj v avgustu zgodi, ker vsakdo lahko najde, kje je treba kaj iztrebiti. Pri izrezovanju pa se ne smejo puščati štori ali veliki obrezki, nego veja se naj kar pri deblu odžaga ali odreže; v te štore pride kmalu gnjiloba in črv, ki dostikrat celo drevo uniči. Male rane same zarastejo, velike pa se naj zamažejo s tērom ali s smolo, s katero se mažejo plotovi in kolje.

Velik škodljivec sadnega drevja je mal keber, ki se imenuje cvetoder. Ta je letošnje pomlad mnogokje sadno letino pokvaril. Drevje je lepo cvetelo, toda ta škodljivec je sad že v cvetu uničil. Kaj storiti proti temu škodljivcu? Treba je drevje strgati, da se v drevesnem mahu kebrova zalega uniči; zato se naj pod drevo razgrne rjuha, potem pa se naj postrgani mah in kebrji vržejo v ogenj. Ti škodljivci pridno delujejo spomladi. Zato v maju zjutraj ali zvečer naglo stresli drevo in keberčki bodo popadali na razgrnjeno rjuho; potem pa v ogenj z njimi. Kjer so letošnje pomlad tako ravnali, imajo sedaj mnogo sadja.

To je kratka vsebina Belétovega poučnega govora.

Drug gospod je na to v precejšnjem številu zbrane sadjerejce opozarjal, naj bi se bolj poprijeli umnega naprednega gospodarstva. Vsak bi rad več skupil, več pridelal; kdor pa hoče kaj več dobiti, mora tudi v ta namen kaj več storiti. Pa kamor se človek

Vsi ti čestiti gospodje so pridno spovedovali domače romarje, za kar jim srčna zahvala.

Posebno hvalo izrekamo tudi prečast. superijorju in dekanu, našemu vrlemu rojaku iz Trbovelj, o. Selevšek, ki je tako vesel bil svojih domačih romarjev in večino duhovnikov v gostoljubnem samostanu z vsem preskrbel.

Srčna hvala naj bo javno izrečena gosp. pridigarjem veleč. g. Simonu Gabercu, Janezu Lenartu in Mart. Medvedu. Iskreno zahvalo zasluži istotako gosp. Ferdo Ivanuš, trgovec v Poljčanah, ki se je mnogo trudil in ubijal pri prireditvi tega podjetja in zato nobene odškodnine ne zaračuni, temveč ves eventualni čist dobiček kakor prejšnja leta prepusti dobrim namenom, osobito poljčanski cerkvi. Čast, komur čast.

Slednjič še hvalo vsem, ki so po posameznih farah se trudili s prodajanjem voznih listov in sploh vsem, ki so pripomogli k tako krasnemu romanju.

Maron, mladi spoznovalec z Libanona.

(Povest. — Prevel A. J.)

(Dalje.)

Ko se Druzi nekoliko oddaljijo, pošepče Maron svojemu prijatelju: »Pokliči jih še

nazaj in vprašaj jih, katero maronitsko vas bodo zdaj prvo napadli. Če ti bodo povedali, potem zapovej poglavarju, da čaka z napadom, dokler ti ne prideš.«

Ali stopi nekaj korakov za Druzi in jih pokliče nazaj. Ko stopijo okoli njega, jim reče: »Kaj ne, zdaj bodele najprvo napadli samostan Deir Mišmajši?«

»Ne, gospod,« odgovori Druz nekoliko začuden. »Naš poglavar je namenjen še to noč odriniti proti mestecu Deir el Kamar. Tamkaj se namreč zbira 6000 Druzov, da bi napadli bogato mesto.«

»Dobro,« odgovori Ali. »Povej svojemu poglavarju, da je ta napad preložen. Poglavar naj čaka na moj dohod.«

»Da, mi bomo vse pokorno sporočili,« pravijo Druzi in nadaljujejo svojo pot.

Ko pride Ali zopet v pastirjevo kočico, ga vpraša Maron: »Kateri vasi velja prvi napad?«

»Deir el Kamar hočejo napasti s 6000 možmi,« reče Ali.

»Deir el Kamar?« se čudi Maron. »Tam je vendar toliko Maronitov! Ako se Druzom posreči ta napad, potem bodo prelili strašno veliko krščanske krvi. Midva morava takoj na pot, da svariva tamošnje Maronite!«

»Pa pota v mesto so zdaj že zasedena od Druzov,« meni Ali.

»To je res,« odgovori Maron. »Znabiti pustim tebe tukaj pri svoji materi in sestri in grem sam v Deir el Kamar. To si moram še premisliti. Kupi zdaj hitro 30 koz od pastirja in jih dobro plačaj. Da pa ne bode ničesar slutil in sumil, mu reči, da koze rabijo tvoji spremljevalci. Odkupi mu tudi ves kruh, ki ga ima.«

Medtem prinese pastir dve skledici mleka in velik hleb kruha, ter vse postavi pred Alija rekoč: »Jej in pij, moj mladi gospod. Alah ti naj blagoslovi.« Ko pa ne zapazi več Druzov v koči, vpraša Marona po njih. — Maron mu naznani, da jih je Ali poslal z naročilom v Djecin. Maron in Ali jesta in pijeta, da se okrepčata. Potem reče Ali pastirju, naj mu proda še 30 svojih lepih koz. Star možak v začetku niti verjeti noče. Ko pa zagleda rumene cekine, ki mu jih je Ali naštel po jednega za dve kozi, se silno razveseli in reče: »Mladi gospod, Vas je sam Alah poslal. Jaz sem se vedno bal, da me bodo hudobni Maroniti oropali mojih koz. Zlato je v tem nemirnem času bolj varno, ker je lahko zakopljem. (Dalje prih.)